

Елин Пелин

Лято

Свърши се празникът на цветята, на очакванията и надеждите. Коса мина по ливадите, миризливата детелина лежи мъртва и адско слънце немилостиво я суши. Плешивите петна по Балкана посивяха, горите глъхнат омърлушени. Кукувицата мълчаво се вайка из тях и нерадостните ѝ мисли пълнят усойте. Злорадо кряска сойката, подсмива се и вика:

– Ха, видяхте ли!

Над полето трепери мараня като в пещ. Тежка задуха и ленива тишина цари навред. По нивите се виждат работници, накацали като странни едри птици. Те работят мълчаво и отдалече изглеждат неподвижни, сковани на мястото си от горещина.

През сред полето се простира широко, бяло, нажежено шосе. То е безлюдно. Старите върби, които се редят от двете му страни, са посивели от прах, зажаднели за влага, омърлушени и унили като войници, връщайки се от тежък поход. Там се издига отведнаж тънка, висока вихрушка, прилична на жена с дете на ръце, сви се бързо и бавно-бавно изчезна из нивите.

Задухата натежа. Някъде из нивите избухна като пламък висок, дружен момински смях и мълкъна.

Къде си весела, цъфтяща, усмихната пролет? Твоите изобилни надежди растяха в душите заедно с първата трева и небето ги поливаше с вяра! Къде е жаждата за обновление, с която първото дихание на пролетта бе изпълнило света! Сбъднаха ли се малките и големи възжеления на хиляди влюбени сърца, които чакаха нощите и славеите на май? Що стана с искрите, които пролетта запали, що стана с подарените цветя, с венците, с аромата на розите? Къде са малките птиченца, които се измътиха в скритите гнезда. Родителите им не дружат вече, хвъркат самички и не се търсят.

Задуха. Никой нищо не чака за душата си. Пресита. Зреят, презрят ват плодовите, окапват и угниват.

Утре ще духне есента – студена, въздържана, разумна, посрещана без възторзи. Защото лятото ги изгори всичките.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5756>]